

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4024/2024
16.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Марије Терзић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Игњат Спасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Кординациона управа за АП КиМ, ПУ Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2566/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 16.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2566/24 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2566/24 од 19.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2566/24 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 3626/23 од 12.03.2024. године, којом је одбијен предлог тужене за прекид поступка, усвојен захтев тужиле и обавезана тужена да на име тужиле уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.06.2013. године до 30.09.2020. године, доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања у појединачним месечни износима, по стопама које су важиле на дан исплате неисплаћене зараде по пресуди П1 2486/19 од 28.05.2021. године, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.750,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за наканду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиле да се обавезе тужена да у корист тужиле уплати доприносе Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Наиме, захтев тужиле се односи на уплату доприноса на износе неисплаћених плата који су у виду накнаде штете досуђени тужили пресудом Првог основног суда у Београду П1 2486/19 од 28.05.2021. године, која је постала правоснажна 21.07.2023. године. С обзиром да је тужба поднета 09.11.2023 године, применом одредбе члана 196. Закона о раду потраживање тужиле није застарело, како су то правилно утврдили и нижестепени судови. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиле да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 09.11.2023. године на досуђен износ од 3.703.667,39 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужили не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић